

Regeringskansliet
Justitiedepartementet
Enheten för migrationsrätt

Utkastet till lagrådsremiss - Begränsningar av möjligheten att få uppehållstillstånd i Sverige

Dnr Ju2016/1307/L7

Inledning

Såväl Migrationsverket som migrationsdomstolarna står inför en enorm utmaning när det gäller att hantera den stora mängd av ärenden som redan kommit in och registrerats hos Migrationsverket, både från utlänningar som befinner sig i Sverige och sådana som befinner sig utomlands. Härtill kommer att trycket på Sverige och övriga Europa även fortsättningsvis kan komma att vara stort under de närmaste åren.

I en situation när fler människor än någonsin tidigare söker sig till Sverige är det av största vikt att deras ansökningar kan hanteras rättssäkert, praktiskt och rationellt. Att i det läget göra stora förändringar i ett redan komplext regelverk som utlänningsrätten, vilket innebär att regelverket blir snårigt, svåröverskådligt och svårtillämpat kommer att medföra svårigheter, inte minst sett ur migrationsdomstolarnas perspektiv.

Nu gällande utlänningslag (2005:716), UtlL, trädde i kraft i mars 2006 och har därefter genomgått en rad reformer, varav några mer omfattande än andra. Migrationsöverdomstolens praxisbildning har till stor del behövt inriktas på att klargöra rättsläget inom områden som förbisetts eller annars varit otydligt reglerade. Det är oklart hur denna tidigare praxis kan användas på det nu före-

slagna systemet och framför allt kommer ett flertal nya frågor att väckas där praxisbildning inte kommer att hinna utvecklas under den korta tid som den tillfälliga lagen är tänkt att gälla. Ett dåligt genomarbetat regelverk kan dessutom medföra en minskad förutsebarhet och skapa en osäkerhet hos rättstilllämpande myndigheter och andra aktörer vilket i sin tur kan leda till längre handläggningstider och ökade kostnader.

Ärendet och dess beredning

Mot bakgrund av att anpassningen av den svenska asylrätten m.m. till minimivån i EU är tänkt att gälla under en begränsad tid är det rimligt att regleringarna görs i en egen lag. Det är bra att hänvisningar görs i UtL för att underlätta tillämpningen och tydliggöra vilka regler i lagen som under denna begränsade tid ska ersättas av reglerna i den tillfälliga lagen.

Förvaltningsrätten anser dock att beredningen av förslaget har skett under en allt för kort tid och utan den slags utredning som normalt finns vid så genomgripande förändringar i en central och omfattande lag som UtL. Remisstiden har också varit kort, vilket innebär att domstolen inte haft tillräckligt med tid för att fullt ut kunna analysera de föreslagna förändringarnas konsekvenser för domstolen. Utlänningsrätten är ett komplext rättsområde. Det är därför särskilt viktigt att förändrade regler, även om dessa är tänkta att gälla endast under en begränsad tid, är tydliga och väl genomtänkta. I utkastet saknas emellertid i stora delar utvecklade resonemang kring vilka överväganden som gjorts och vilka konsekvenser förslaget kan tänkas innebära, detta särskilt när det gäller domstolens hantering av överklagade ärenden.

Uppehållstillstånd för övriga skyddsbehövande

Det uttalade syftet med föreslagna lagändringar är att begränsa antalet asylsökande genom att anpassa regelverket till EU:s minimivån, dvs. genom att skapa en signaleffekt som uppnås medelst begränsningar i rätten till uppehållstillstånd, statusförklaring och familjeåterförening. Mot den bakgrunden

innebär förslaget bl.a. att uppehållstillstånd inte längre ska ges till övriga skyddsbehövande.

Bestämmelserna om rätt till uppehållstillstånd och statusförklaring för utlänningar som är att betrakta som övriga skyddsbehövande har sin bakgrund i äldre praxis om uppehållstillstånd på politisk-humanitär grund (prop. 2004/05:170 s. 176 f.) och de ger bl.a. skydd åt personer som riskerar att ut sättas för allvarliga övergrepp till följd av svåra motsättningar i hemlandet. I flertalet lagstiftningsarbeten har det uttryckts ett behov av att, till att börja med, särskilt reglera dessa utlänningars ställning (t.ex. prop. 1988/89:86 s. 146 f.) och därefter ett behov av att förtydliga och bibehålla den skyddsgrunden (prop. 2009/10:31 avsnitt 7.3.2).

Även om det är möjligt att undanta denna kategori utlänningar från rätten till uppehållstillstånd och skyddsstatusförklaring, då bestämmelserna inte har EU-rättslig eller annan internationell grund, saknar förvaltningsrätten ett resonemang beträffande det tidigare identifierade behovet av reglerna och behovet av att särskilja dessa skyddsskäl från humanitära skäl. Lagförslaget innehåller heller ingen uppgift om antalet individer som årligen beviljas uppehållstillstånd som övriga skyddsbehövande. I sammanhanget kan den siffran emellertid antas vara förhållandevis låg, på gränsen till marginell. En inte obetydlig andel av de utlänningar som faktiskt beviljas uppehållstillstånd på aktuell grund är sannolikt barn som härrör från områden där det bedöms föreligga s.k. svåra motsättningar. Mot bakgrund av den begränsade inverkan nämnd kategori skyddsbehövande torde ha på det svenska asylsystemet och andra viktiga samhällsfunktioner föreligger ett behov av en närmare analys av om nyttan med föreslagna ändringar verkligen står i rimlig proportion till konsekvenserna dessa kan få för enskilda individer. Det nu anförda behöver således beaktas i den fortsatta beredningen.

Om regeringen väljer att gå vidare med lagförslaget bör vidare en översyn av reglerna om ny prövning och verkställighetshinder i 12 kap. 19 § och 12 kap. 3 § Util vidtas. Detta eftersom det kan uppstå en situation där en utlänning

åberopar nya omständigheter hänförliga till 12 kap. 3 § UtL, varvid en ny prövning alltså *ska* beviljas, utan att det därefter finns någon möjlighet att bevilja uppehållstillstånd m.m. för personen ifråga.

Synnerligen ömmande omständigheter

Upphållstillstånd ska enligt regeringens förslag inte längre beviljas enligt 5 kap. 6 § UtL.

I samband med införandet av UtL utmönstrades begreppet humanitära skäl och ersattes med en bestämmelse om uppehållstillstånd på grund av synnerligen ömmande omständigheter. Barn kunde enligt denna beviljas uppehållstillstånd trots att omständigheterna som åberopades inte hade samma allvar och tyngd som krävdes för vuxna personer. Enligt nu gällande lydelse, som trädde i kraft så sent som 2014, kan barn beviljas uppehållstillstånd om omständigheterna är särskilt ömmande. Syftet med ändringen var att ytterligare lyfta fram barnrättsperspektivet och framhålla *principen om barnets bästa* (prop. 2013/14:216 s. 1).

Principen om barnets bästa – som länge varit etablerad i svensk rätt – har sitt ursprung i internationell rätt och återfinns bl.a. i artikel 3 *konventionen om barns rättigheter* (barnkonventionen) och i artikel 24.2 *Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna* (rättighetsstadgan). Den är formulerad på så sätt att barnets bästa ska komma i främsta rummet vid alla åtgärder som rör barn oavsett om dessa vidtas av offentliga eller privata sociala välfärdsinstitutioner, domstolar, administrativa myndigheter eller lagstiftande organ. Principen ålägger alltså lagstiftaren att ta hänsyn till barnets bästa redan i lagstiftningsarbetet och tidigare har uttalats att den grundläggande avvägningen mellan barns intressen och andra intressen för utlänningsrättens del liksom för andra rättsområden sker i samband med regeringens och riksdagens lagstiftningsarbete (prop. 1996/97:25 s. 228).

Avsikten med de nu föreslagna regleringarna är att begränsa möjligheterna även för barn att få uppehållstillstånd. Det är förvisso troligt att en minskad inströmning av asylsökande på längre sikt kan leda till positiva effekter för andra asylsökande barn i form av kortare handläggningstider, en bättre boendesituation m.m. Även det förhållandet att barn och barnfamiljer utan verkliga utsikter att beviljas uppehållstillstånd kan tänkas avhålla sig från att resa till Sverige, en resa som ofta medför både stora kostnader och faror, är en positiv effekt. Förvaltningsrätten anser dock att det nu remitterade förslaget saknar både en genomarbetad analys av hur föreslagna ändringar kan komma att påverka barn som av olika anledningar tar sin tillflykt till Sverige och en förklaring till hur barnets bästa beaktats (något som tidigare ansetts vara ett krav enligt barnkonventionen se t.ex. SOU 1997:116 avsnitt 6.1).

Praktiska verkställighetshinder

I 12 kap. 3 a § UtIL finns en bestämmelse med innebörden att ett beslut om avvisning eller utvisning inte får verkställas om inte verkställande myndighet har försäkrat sig om att barnet kommer tas emot av en familjemedlem, en utsedd förmyndare eller en väl lämpad mottagningsenhet. Bestämmelsen har sin motsvarighet i artikel 10.2 återvändandedirektivet¹. Regeringen har tidigare uttalat att; *något beslut om avvisning bör liksom hittills inte fattas då det redan inför ett beslut över en ansökan om uppehållstillstånd står klart att ett avlägsnandebeslut inte skulle gå att verkställa* (prop. 2004/05:170 s. 192 f.). Ett förhållandevis stort antal barn från länder med svaga eller obefintliga statsförvaltningar, företrädesvis Somalia och Afghanistan, beviljas årligen uppehållstillstånd med stöd av 5 kap. 6 § UtIL på grund av s.k. praktiska verkställighetshinder. I dessa fall saknas både lämpliga mottagningsenheter och reella möjligheter att eftersöka familj eller andra släktingar varför det ofta redan initialt kan fastställas att ett eventuellt avlägsnandebeslut inte kommer kunna verkställas inom en rimlig tidsperiod.

¹ Europaparlamentets och Rådets direktiv 2008/115/EG av den 16 december 2008 om gemensamma normer och förfaranden för återvändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemstaterna

Det är ytterst svårt att överblicka vilka konsekvenser nu föreslagna ändringar kan komma att få för nämnd grupp av ensamkommande barn och hur dessa personers ansökningar ska hanteras. Förut har tidsbegränsat uppehållstillstånd kunnat beviljas om verkställighetshindret bedömts som tillfälligt (5 kap. 11 § UtlL) och permanent uppehållstillstånd om hindret bedömts bestå under en så lång tid att barnet ändå skulle hinna få en sådan anpassning till Sverige att uppehållstillstånd skulle beviljas av det skälet (5 kap. 6 § UtlL). Möjligheten att bevilja tidsbegränsat uppehållstillstånd synes inte ha använts i någon större utsträckning. Något som dels kan tänkas bero på att verkställighetshindret i regel bedöms som just permanent, dels på passkravet (2 kap. 1 § UtlL) och de begränsade möjligheterna som finns att bevilja främlingspass till utlänningar som inte är skyddsbehövande (2 kap. 1 a § UtlL). Förslaget innebär att uppehållstillstånd inte som tidigare kan beviljas enligt 5 kap. 6 § UtlL och det framstår som oklart om tillstånd kan beviljas enligt bestämmelsen i 13 § i förslaget till ny lag. Samtidigt finns alltså ett förbud mot verkställighet.

En ordning där ett barns ansökan om skydd först prövas och avslås inom ramen för den ordinarie processen för att därefter på nytt tas upp för prövning enligt 12 kap. 18 § UtlL framstår både som onödigt byråkratisk och som svår-förenligt med tidigare fastslagna principer om att frågan om uppehållstillstånd ska prövas i en sammanhängande process (se bl.a. MIG 2007:31). De negativa konsekvenserna av en oklar rättslig status, en mer utdragen process och separata prövningsförfaranden kan förvisso antas vara som störst för barn i en känslig ålder. Men även i övrigt framstår det som svårbegripligt, inte minst ur processekonomisk synpunkt, varför uppehållstillstånd inte ska kunna beviljas om det i ett tidigt skede kan fastställas att ett framtida avlägsnandebeslut inte kommer att kunna verkställas. Oberoende av detta finns ett behov av klara och tydliga instruktioner från lagstiftaren om hur ansökningar från ensamkommande barn utan skyddsskäl ska bedömas.

Rätt till uppehållstillstånd om det krävs för att Sverige ska uppfylla sina internationella förpliktelser

Regeringen föreslår att bestämmelsen i 5 kap. 6 § UtlL ersätts med en bestämmelse som innebär att uppehållstillstånd får beviljas en utlänning som befinner sig i Sverige om ett beslut att neka uppehållstillstånd skulle strida mot Sveriges internationella åtaganden.

I samband med att avslagsbeslut överklagas till migrationsdomstol anförs i de flesta fall, utöver skyddsskäl, också andra skäl för uppehållstillstånd som ofta kan kopplas till personliga omständigheter som t.ex. sjukdom. Dessa skäl kommer även framöver att framföras och domstolen har då att bedöma dem. Om domstolen inte kan tillämpa 5 kap. 6 § UtlL och den praxis som utvecklats i anslutning till bestämmelsen, så kommer domstolen efter lagändringen att tvingas att direkt förhålla sig till alla Sveriges internationella åtaganden och göra en bedömning i varje enskilt fall om ett nekat uppehållstillstånd kan strida mot något sådant åtagande. Detta kommer utan tvekan att innebära stora svårigheter och en ökad arbetsbelastning i den dömande verksamheten.

Praxis från internationella domstolar och andra organ jämte rapportering och tolkningsinstruktioner från ett antal övervakningskommittéer är mycket omfattande och i många fall svårtillgänglig. Migrationsdomstolarna arbetar givetvis kontinuerligt för att öka kunskapen om bl.a. internationell praxis. I allmänhet kan emellertid den samlade kunskapen hos rättstillämpande myndigheter i denna del anses vara förhållandevis begränsad, något som delvis beror på att det traditionellt uppfattats som regeringens uppgift att tillse att svensk lagstiftning står i överensstämmelse med internationella åtaganden (se t.ex. prop. 1996/97:25 s. 68 f.).

Ett exempel som kan användas för att illustrera problematiken är den ovan diskuterade barnkonventionen. I kommentaren till utlänningslagen uttalas t.ex. att det knappast går att tala om att en stat "bryter" mot konventionen. Det finns ingen internationell domstol som kan fastställa att en stat inte följer

konventionen och kommittén som enligt artikel 44 granskar de framsteg staterna gjort för att förverkliga bestämmelserna uttalar sig inte i termer av att en stat bryter mot dessa.² Många av bestämmelserna är också vaga, allmänt hållna och utformade på ett sådant sätt att de medger olika typer av intresseavvägningar (se t.ex. SOU 1997:116 s. 15). Det går inte heller att härleda någon rätt till inresa och vistelse ur konventionen. Å andra sidan går det att tänka sig situationer där ett avlägsnandebeslut utan tvekan skulle anses stå i direkt strid med barnets bästa (art. 3) eller barnets rätt till liv, överlevnad och bästa möjliga utveckling (art. 6), t.ex. vissa sjukdomsfall och vid praktiska verkställighetshinder. En inte orimlig tolkning av en tillståndsgrund som medger att uppehållstillstånd meddelas om ett avslagsbeslut annars skulle innebära att Sverige bryter mot internationella åtaganden är att uppehållstillstånd skulle kunna beviljas i fall som dessa trots att barnkonventionen aldrig varit tänkt att användas på det sättet. Rättstillämpande myndigheter kan inte heller sägas vara bäst lämpade att göra den typ av intresseavvägningar – mellan å ena sidan t.ex. användandet av samhällets resurser och å andra sidan enskilda individers intressen – som regeringen, i samband med inkorporeringen av barnkonventionen, poängterat måste ske i lagstiftningsarbetet.

Liknande frågetecken kan uppstå även i förhållande till andra internationella överenskommelser som i huvudsak syftar till att konventionsslutande stater ska verka för olika typer av mål, t.ex. FN:s konvention om avskaffande av all slags diskriminering av kvinnor där Sverige bl.a. åtagit sig att vidta de åtgärder som krävs för avskaffande av diskriminering av kvinnor.

Konsekvenserna av att på detta sätt överlämna den uppgiften till Migrationsverket och migrationsdomstolarna är svåra att förutspå och det är t.ex. inte givet att bifallsfrekvensen enligt 13 § i förslaget till ny tidsbegränsad lag kommer att minska jämfört med nuvarande bifallsfrekvens enligt 5 kap. 6 § UtIL, vilket synes vara huvudtanken. Om inte annat kan förslaget förväntas leda till

² Gerhard Wikrén & Håkan Sandsjö, Utlänningslagen med kommentarer, uppl 10:1, s. 46

haltande praxis, minskad förutsebarhet och ökade kostnader på grund av längre handläggningstider och ett ökat behov av utbildningsinsatser. Det kan dessutom ifrågasättas om det egentligen kan anses strida mot Sveriges internationella åtaganden att neka någon uppehållstillstånd i Sverige. Det är snarast beslut om att tvinga någon att lämna landet som kan strida mot sådana åtaganden. Den föreslagna lydelsen bör därför i vart fall ändras för att tydliggöra detta.

Förvaltningsrätten ställer sig emellertid inte helt negativ till att införa en bestämmelse av detta slag. Rent generellt kan det finnas ett behov en reglering som är flexibel nog att möta t.ex. ny praxisbildning från internationella domstolar och andra organ. En sådan bestämmelse bör dock i så fall föregås av en mer utförlig utredning och vara omgärdad av klara och tydliga tolkningsdirektiv från lagstiftaren.

Tidsbegränsade uppehållstillstånd

Flyktingar och alternativt skyddsbehövande får idag som huvudregel permanenta uppehållstillstånd. Enligt förslaget ska de få tidsbegränsade uppehållstillstånd om tre respektive ett år med möjlighet till förlängning. Kvotflyktingar ska även i fortsättningen beviljas permanenta uppehållstillstånd.

Om flyktingar och alternativt skyddsbehövande inte får permanenta uppehållstillstånd utan ges tidsbegränsade tillstånd, så innebär det fler prövningar hos Migrationsverket och också hos migrationsdomstolarna då rätt till ny prövning föreligger efter tillståndstidens utgång (se skyddsgrundsdirektivet art 24). Att tillståndstiden föreslås bli olika för de båda kategorierna torde också påverka överklagandefrekvensen. Även om det inte går att klaga på tillståndstidens längd så kommer troligen många som får alternativ skyddsstatus att vilja överklaga för att få flyktingstatus eftersom en sådan ger ett längre uppehållstillstånd och därmed bättre chanser att så småningom få ett permanent uppehållstillstånd genom bl.a. anpassning till Sverige. Även möjligheten att få

hit sin familj påverkas av status och tillståndstidens längd, vilket i hög grad kan förväntas påverka överklagandefrekvensen.

I förslaget saknas även en analys av hur en ordning där tidsbegränsade uppehållstillstånd utgör huvudregeln förhåller sig till det svenska passkravet. Det kan mycket väl uppstå situationer där utlänningar som befinner sig i Sverige ska eller bör beviljas ett tidsbegränsat uppehållstillstånd utan att dessa har pass och det inte heller finns förutsättningar att bevilja främlingspass. Det finns heller inte beskrivet när en ansökan om förlängning ska göras och vad som blir konsekvensen av att en förlängningsansökan eventuellt inte görs inom rätt tid. Även detta behöver beaktas i den fortsatta beredningen.

Permanent uppehållstillstånd om utlänningen kan försörja sig

Förslaget är att den som har haft ett uppehållstillstånd som tidsbegränsats enligt den nya lagen ska beviljas ett permanent uppehållstillstånd när tiden för det tidsbegränsade tillståndet löpt ut om han eller hon har en anställning som anmälts till Skatteverket som gör det möjligt för honom eller henne att försörja sig och om lönen m.m. inte är sämre än de villkor som följer av svenska kollektivavtal etc. Samma ska gälla för den som kan försörja sig på inkomster från näringsverksamhet.

Den föreslagna regleringen innebär att en ny typ av prövning måste göras när tillståndstiden löpt ut för de som haft tidsbegränsade uppehållstillstånd. Visserligen blir prövningen i vissa delar lik den som redan idag görs vid ansökningar om arbetstillstånd men det är likafullt en prövning som kommer att kunna överklagas. Lagtexten anger att det ska vara en anställning som är anmäld och som gör det möjligt att försörja sig. I motiveringen talas om att det ska vara en verklig och varaktig anställning och att begreppet *varaktig anställning* till att börja med avser tillsvidareanställningar men att även tidsbegränsade anställningar ska kunna anses som varaktiga om de kan förväntas pågå under längre tid. Här ser domstolen ett behov av att lagtexten förtydligas så att det av den framgår att det ska vara just en varaktig anställning. Även

om ett sådant förtydligande görs kan svåra gränsdragningsproblem uppkomma rörande de som har olika kortare och längre vikariat, kanske hos olika arbetsgivare.

Möjligheten att få en varaktig anställning kan vidare antas vara mycket högre för den som har fått flyktingstatus och därmed ett treårigt uppehållstillstånd än för den som endast har fått alternativ skyddsstatusförklaring och då ett ettårigt uppehållstillstånd. Detta ger ännu ett incitament för den som endast fått alternativ skyddsstatusförklaring att överklaga statusförklaringen.

Av förslaget framgår inte hur situationen ska hanteras om det endast är en person i en familj som har en anställning som denne kan försörja sig på. Det är oklart om även övriga familjemedlemmar ska kunna erhålla uppehållstillstånd på grund av den enda familjemedlemmens varaktiga anställning eller om familjemedlemmarna i detta fall endast ska kunna ges uppehållstillstånd på grund av anknytning. Enligt lagförslaget ordalydelse synes bestämmelsen endast vara avsedd för den familjemedlem som har en anställning. För familjen torde då gälla att deras möjlighet att få uppehållstillstånd beror på om försörjningskravet för anhöriginvandring är uppfyllt. Om så inte visar sig vara fallet kan tillämpningen av den angivna bestämmelsen leda till familjesplittning, vilket inte torde vara förenligt med Sveriges internationella åtaganden. Detta kan i sin tur innebära att en prövning enligt 13 § aktualiseras, vilket dock framstår som en omständig lösning.

Familjeåterförening m.m.

Enligt förslaget ska uppehållstillstånd enligt 5 kap. 3 § första stycket 1 och 2 UtL ges om den som utlänningen åberopar anknytning till är en flykting som beviljats ett tidsbegränsat uppehållstillstånd enligt den nya lagen, om denne bedöms ha välgrundade utsikter att beviljas ett permanent uppehållstillstånd. Det anges i motiveringen att den som får ett uppehållstillstånd som flykting ska bedömas ha välgrundade utsikter att erhålla permanent uppehållstillstånd. Utifrån reglerna för att få ett permanent uppehållstillstånd som föreslås så

krävs att anknytningspersonen har en varaktig anställning. Det är enligt förvaltningsrättens mening oklart om en flykting som inte har en varaktig anställning ska anses ha välgrundade utsikter att få permanent uppehållstillstånd. Enligt förvaltningsrättens mening är det vidare otydligt hur bedömningen av rätten till familjeåterförening ska göras i en situation när en sådan ansökan görs innan anknytningspersonen har en varaktig anställning.

Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

Att lagen delvis ska tillämpas även på ansökningar som kommit in före lagens ikraftträdande komplicerar arbetet såväl hos migrationsdomstolarna som hos Migrationsverket eftersom olika regelverk måste tillämpas parallellt.

Kostnader och andra konsekvenser

Förvaltningsrätten noterar att den enda påverkan på domstolarna som tas upp i utkastet är att det kan förväntas att den som beviljats uppehållstillstånd som alternativt skyddsbehövande i större utsträckning än idag överklagar beslutet om statusförklaring. Enligt domstolens mening kommer de föreslagna förändringarna att leda till betydligt fler konsekvenser än så för migrationsdomstolarna.

Ett ökat antal överklagade statusförklaringar kommer att få en stor påverkan på migrationsdomstolarnas arbetsbelastning. Denna måltyp är inte okomplicerad utan kräver ofta lika stor arbetsinsats som ett överklagande av ett avslag i ett asylmål. Muntlig förhandling är vanligt förekommande och i vart fall krävs regelmässigt att målen avgörs med nämnd.

Även om det enligt förslaget kommer att införas stora begränsningar i möjligheten till familjeåterförening så är det tveksamt om detta kommer att leda till ett minskat antal ansökningar och knappast heller ett minskat antal överklaganden till domstolarna. Tvärtom torde just begränsningarna som införs innebära att antalet överklagade mål till domstolarna ökar i denna kategori. Till

detta ska läggas att även det skärpta försörjningskravet i sig kommer att föranleda ett stort antal nya överklaganden till migrationsdomstolarna.

Avslag på ansökan om permanent uppehållstillstånd utifrån anställning blir en ny typ av mål hos domstolarna som kommer att innebära ökade behov av resurser.

Slutligen bör återigen framhållas att de föreslagna reglerna i många avseenden även innebär att de många mål som framöver ska prövas i migrationsdomstolarna blir mer komplexa, exempelvis när det gäller tillämpningen av den föreslagna bestämmelsen i 13 §. Även det förhållandet att migrationsdomstolarna i stor utsträckning torde komma att sakna praxis från Migrationsöverdomstolen under lagens begränsade giltighetstid, kommer att försvåra domstolarnas arbete.

Luleå som ovan

Victoria Bäckström

Yttrandet har beslutats av lagmannen Victoria Bäckström. Ärendet har beretts av rådmannen, tillika enhetschefen, Eva Westerlund, och föredraganden Lars Olsson.